

skulde tage 120 Fyrbødere til at fyre — af de 140 Gaandværkere og Fyrbødere ere omtrent de 120 Fyrbødere — nok kunde være muligt, at man blev nødt til at forskrive Kul i den Anledning til Kjøbenhavn. I hvert Tilfælde vil dette blive overordentlig kostbart. — I Forbindelse med Leagdårullartilleriernes Uddannelse staar naturligvis ogsaa Reserveroverkonstablernes. I det nuværende Lovforslag er der foreslaaet en Forøgelse af disses Antal; men Flertallet har blot sagt, at det anser det for tiltrækkeligt at blive staaende ved det ifjor foreslaaede Antal. Jeg skal imidlertid gjøre opmærksom paa, at der i det nærværende Lovforslags Motiver angives Grunde, hvorfor man ikke kan blive staaende derved. Det er nemlig i høi Grad sandsynligt, at alle Flaadens Kanoner i en nærmere Fremtid ville blive Bagladekanoner. Dette er en overordentlig stor og væsentlig Forandring, og da man ingenlunde har faste Underofficerer tilovers i de Kammer, der ere foreslaaede til Betjeningen af de lette Kanoner, vil det, naar Kanonerne blive af en mere sammensat Bestaafenhed, være saa meget naturligere, at man nu faar flere Artillerister, end man tidligere havde anset for nødvendigt. Jeg vil bemærke, at Flertallets Forslag om Reserveroverkonstablernes Udvikling er omtrent lige saa umuligt som dets Forslag om Fyrbødernes. I Flertallets Forslag bliver der nemlig sagt, at disse Folks senere Uddannelse skal bestaa i et Søtog paa indtil 3 Maaneder — jeg holder nemlig Fortabdelingen udenfor Omtale. Men det forekommer mig da, at dette vil nødvendiggjøre Udrustningen af egne Skibe med en særlig kort Tid til at være ude alene for Reserveroverkonstablernes Skyld. Saaledes som Udrustningen nu er, maa en Reserveroverkonstabel, der har faaet sin Uddannelse i et Foraarsskib eller i Efteraarsskaden og kommer hjem i Slutningen af Oktober, atter gaa ud i Begyndelsen af November, med Vinterskibet. Dette Skib er i Almindelighed henimod 6 Maaneder borte. Man maatte altsaa sende en særegen Express efter dem, formentlig til Middelhavet eller til Vestindien, for at faae dem hjem, naar de tre Maaneder vare gaaede; men dette vilde i og for sig ikke være heldigt. — Jeg skal dernæst gaa over til at omtale de Vædringsforslag, der vedrøre Søværnets Kammer, og jeg skal da først gjøre en kort Bemærkning med Hensyn til Størrelsen af Kammerne. Den ærede Ordfører mente, at man havde været meget liberal, idet man i Forhold til det Nuværende havde givet en Lieutenantere mere. Dette er ganske rigtigt; men der er rigtignok taget tre Kapitainer fra, saa at Byttet er ikke saa meget liberalt. Inden jeg omtaler Kammerne, tror jeg, at det er hensigtsmæssigt at bemærke, at man maa sjælske temmelig skarpt mellem to Ting. Det ene er det hele Antal Personer, som findes i en af de større Hovedgrupper — jeg vil kalde dem saaledes — nemlig Offi-

cerer, Artilleriunderofficerer, Matrosunderofficerer og søfarende Maskinister, og det Andet er Fordelingen i Klasser af de Personer, som høre til den samme Hovedgruppe, s. Ex. for Officerernes Vedkommende i Kommandører, Kapitainer og Lieutenanter. Dette, siger jeg, er to forskjellige Ting. Man kan s. Ex. meget godt være enig om, at visse Skibe, lader os s. Ex. sige „Kolf-Krate“, som oftere er bleven nævnt, skulle have 5 Officerer, men deraf vilde ikke følge Noget om, hvorvidt man vilde anse det for rigtigt, at Chefen skulde være en Kommandør eller Kapitain. Jeg vil bemærke, at med Hensyn til Fordelingen i Klasser er der for Søværnets Vedkommende ikke den bestemte Regel at gaa efter, som der er for en Hærs Vedkommende. Der er det i Almindelighed temmelig bestemt, hvilken Grad den Officer skal have, som skal kommandere en Brigade, en Bataillon o. s. v., medens Flaadens Skibe ikke ere saa stærkt adskilte fra hverandre, saa at der er mindre sikker Grændser i saa Henseende. Der kan det derfor være meget berettiget, at man i Tilfælde, hvor det i og for sig kunde være tvivlsomt, om Chefen skal være Kommandør eller Kapitain, lader Hensynet til Forfremmelse faae nogen Virkning, idet det er et Spørgsmaal, som ikke kan lades ude af Betragtning, om Forfremmelsesvillkaarene i et vist Korps ere saaledes, at de paagjældende Personer kunne søle sig nogenlunde tilfredse derved eller ikke. Der kunde imidlertid som sagt være Tvivl i flere Tilfælde, og jeg kunde maaske godt være enig med det ærede Flertal i, at der paa den oftere nævnte „Kolf-Krate“ ikke behøves en Kommandør til Chef, men at en Kapitain var nok; men derfor kan jeg dog ikke være enig med Flertallet i, at, fordi Kommandøren ikke behøves, kunde man tage ham bort, uden at sætte nogen Kapitain i Stedet; ligeledes kan jeg maaske være enig med det ærede Flertal i, at det ikke var nødvendigt at have en Overbaadsmand, men derfor kan jeg dog ikke indrømme, at man uden videre kan stryge ham uden at sætte en Baadsmand i Stedet. Det gaar ikke an at stryge forskjellige Overordnede og stillige at lade det gaa ud over de underordnede Pladser. Jeg vil i de følgende Bemærkninger, jeg har at gjøre om Kammerne, blot tale om det hele Antal Befalingsmænd af de forskjellige Hovedgrupper. Den ærede Marineminister har oplyst, paa hvilken Maade det Grundlag, som bestemmer Antallet af Kammerne, eller rettere hvorledes de Reglementer, der bestemme Skibenes Besætning, ere fremkomne. Det vil deraf fremgaa, at de virkelig ere tilveiebragte med megen Omhyggelighed. Den ærede Minister bemærkede, at oprindeligt havde en Kommission af Officerer taget dette Spørgsmaal under Behandling, at det dernæst havde været under nøie Prøvelse i Marineministeriet, og at man der virkelig havde havt det Formaal at nedsette Antallet af Befalingsmænd saa meget, som man paa noget